

SZINT

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 33. szám, 2018. augusztus 17.

Nézegetem a pár éve Berlinben készült fotókat: Marx és Engels rendíthetetlenül ül, illetve áll egymás mellett, a szoborpárral turisták fényképezkednek. Fotó az első könyvégetés emlékhelyéről. Aztán a Brandenburgi kapu előtt gyülekezők, középen a fekete bőrű fiatalember. És eszembe jut: az idegenvezetőre vártunk, aki a Reichstag épületébe kalauzol. A kapunál ácsorogtunk, amikor befutott színes ruhában, arcán nagy mosollyal a raszta frizurás srác. A célpont felé menet németül-angolul mesélt, buzgón adagolta az információkat.

Benn a Reichstagban a csoport betelepedett a parlament széksoraiba, előadást hallhattak történelméről. Mivel én már „ültem ott”, nem mentem be, kinn váraкоztam az idegenvezetővel. Minden idegennyelv-tudásom összeszedve beszédbe elegyedtem vele.

Megtudtam, hogy Nigériából érkezett már tíz éve, zenész, felesége német újságíró. Imádja Berlint. S én honnan? – érdeklődött. Válaszomra kis gondolkodás után rávágta: „Á, Viktor Orbán!” Nem túl lelkes igenlő válaszomra rákérdezett: „Diktátor?”

Erre azért kis mosollyal, csak egy csöppnyi bizonytalansággal nemet intettem. 2013 nyara volt.

Manapság egyre sűrűbben olvasom: „Újabb szintet lépett a magyar miniszterelnök.” Jövőre újra a német fővárosba készülök. Vajon, ha megkérdezik ugyanazt, amit öt éve, mit válaszolok?